

РЕШЕНИЕ

№ 35223

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9487** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.8, чл.9 и чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Е. Н. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №4518 от 14.08.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Твърди се, че обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Конкретно се подчертава, че е игнориран факта, че причините да напусне страната са свързани с наличието на заплаха живота и сигурност на лицето. Прави се довода, че е изложена подробно бежанската история, правилно е възприета от ответника, но неправилни са крайните изводи. Твърди се, че за лицето има заплахата и тя не може да бъде пренебрегната, тъй като не може да се обърне към полицията, която е контролирана от талибаните. Така при евентуалното връщане на лицето в А. –това ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му, поради което се релевират основанията за приложението на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. На второ място се оспорват и изводите касателно ситуацията в А., като базирани на подход, който противоречи на методологията на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAА). Твърди се, че не са ясни източниците. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата. В съдебно заседание оспорващият не се явява и представлява.

Ответникът, чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ,

НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 09.09.2025г. по отношение на решението, връчено на 27.08.2025г., е в срок, допустима е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба с вх.№Вр-13-5221/01.12.2023г. от Е. (собствено) Н. (фамилно), от мъжки пол, [дата на раждане] в А., [населено място], гражданин на А., етническа принадлежност - други/араб, вероизповедание - мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ: [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството лицето е предоставило лична карта № 1400-010406-38484 издадена на 18.07.2021г. от Ислямска република А..

След подаване молбата за предоставяне на международна закрила чуждият гражданин самоволно напуска лагера във Военна рампа на 08.12.2023г. и заминава нелегално за Германия, поради което с Решение № 1287/12.01.2024г. на заместник-председателя на ДАБ производството е прекратено.

Впоследствие след задържането на лицето, е върнат в Република България съгласно Регламент „Д.". Чуждият гражданин е настанен в РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" на 28.05.2025г., съгласно Решение за настаняване № 083/28.05.2025г. След като подава молба с рег. №УП-15706/28.05.2025г. производството за предоставяне на международна закрила на лицето е възобновено.

В интервюто с рег. № УП-15706/28.05.2025г. лицето гражданин твърди, че през 2021г., е напуснал нелегално А., като заминал за И. и след което заминал за Турция. От Турция влязъл в Република България, като споделя, че е желал да влезе в Европа с крайна цел Германия. След като е бил задържан в България е подал молба за закрила. По негови думи, тъй като семейство му е в Германия, не е искал да остане в България и затова заминал за Германия. Твърди, че роднините му били военни, поради което имал проблеми с талибаните. Разказва, че баща му и негови роднини били военни и семейството му дали много жертви по време на войната и той лично е участвал във войната. Допълва, че талибаните съборили къщата на семейството, заради военното минало на баща му. Пояснява, че бил студент по право и политически науки. Сочи, че семейството и съпругата му са И..

Посочено е, че лицето е таджик по етническа принадлежност /стр.2 ра-абзац 1ви/, тъй като интервюто е проведено на дари. Маркирано е, че лицето посочва, че никога не е било арестувано или осъждано. Няма данни, от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Не е бил заплашван по нито една от посочените причини.

Посочено е, че в молителят е предоставил фотокопие на сертификат за завършено средно образование на лице, което кандидатът твърди, че е брат му; снимка на багер, която кандидатът твърди, че е от момента на събарянето на къщата му; фотокопия на сертификати, снимки и удостоверения във връзка с военната служба на лице, което молителят твърди е неговият баща.

По тези доказателства ответникът е приел, че от превода на предоставеното на фотокопие на сертификат за завършено средно образование, е видно че същото е издадено на друго лице, а не на молителят поради което същият не може да се приеме като годно доказателство в настоящото производство. Предоставената снимка на багер, копия на снимки, сертификати и удостоверения на които кандидатът твърди, че са на баща му, дори да се приемат за достоверни, същите са ирелевантни.

Прието е от анализа на тези документи, че не може да се приеме за достоверно твърденето на

лицето за заеманите длъжности от негови роднини в армия на А.. Отбелязано е, че дори да се кредитират като доказателство предоставените снимки от чужденеца, не може да се приеме, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, тъй като не заявява да е бил заплашван лично по нито една от посочените причини.

С оглед изложеното - молбата е счетена за неоснователна. Не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. Посочената от молителя причина, а именно евентуални проблеми с талибаните във връзка с заеманата от негови роднини от длъжност „военен“ не е по причина на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец.

Посочено е, че има редица противоречиви факти във връзка с бежанската история и поведението на кандидата. Визирано е, че първоначално лицето не е имало намерение да подаде молба и да ползва закрилата на страната ни, тъй като е направил това, когато е бил задържан. Крайната му цел –видно от интервюто е Германия. Самоволно се е отклонил от производството по закрила и е отишъл в Германия, където е бил над година, поради което е направена констатацията за това. търсенето ѝ във времето.

Прието е, че кандидата е имал достатъчно време да се запознае с общоизвестни за страната си факти и с тази цел се стреми да представи значими за ЗУБ обстоятелства, с които да се опита да получи международна закрила, поради което бежанската история е поставена под съмнение.

Касае се за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила, тъй като съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Ето защо е прието, че няма основания за предоставяне на бежански статут. Изложените мотиви не са правно значими. Не е заявено да има опасност от преследване, а направените опасения за това са хипотетични. Не е заявил спрямо него да има предприети реални действия за преследване на някое от основания за закрила вкл. преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Не е налице и хипотезата по чл.8, ал.5 т.6 от ЗУБ.

На следващо място е прието, че молбата за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователна също. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че кандидата е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Прието е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от

компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Коментирана е приложената справка с вх. №МД-02-320/11.06.2025г., от която е прието, че няма безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства. Няма и основания да се счете, че ако се върне лицето –със самото му присъствие на територията на държавата по произход –има реален риск от заплахата за живота, здравето или целостта му. Посочено е, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ., сред които не е лицето.

Дори да се приеме, че кандидата е в роднинска връзка с хора, които са се сражавали срещу талибаните, заемайки длъжност „военен“ при предходната власт, то твърдените от него проблеми не са релевантни към настоящия момент, поради предоставената всеобща амнистия.

Направен е извода, че не са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Не са установени и предпоставките по чл.8, алб.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. С оглед изложеното изцяло е отхвърлена молбата за закрила.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от ответника е представена нова актуална справка от 30.09.2025г.- л.102, която видно от същата е аналогична в голяма степен със справката на л.15 от 11.06.2025.

Следователно от ПРАВНА СТРАНА съдът намира следното:

Председателят на ДАБ като издател на оспореното решение е компетентен по чл.75 от ЗУБ да разгледа искането за закрила.

Бежанската история не е кредитирана по причина освен, че не е била подкрепена с доказателства, но и защото е звучала недостоверно. Прието е, че едно от доказателствата –е сертификат за средно образование – на друго лице, но не е визирано кой документ и на какъв език е. По преписката няма представени документи освен такива касаещи лицето М.. Видно от преведената лична карта на л.27 това е името на бащата. На л.53 и л.54 са 2 документа на арабски за същото това лице, а на л.52 е представен на немски език -сертификат за курс на лицето М., който е посочен като полицейски служител към Афганистанските сили.

Не е спорно, че видно от интервюто на л.41- лицето е заявило и че има роднини в Германия, която е била негова цел /въпрос 17/. Искане да бъде В РБ, за да издържа семейството си, което е в И., но там обстановката не била добра.

Въпреки изложеното обаче касателно бащата ответникът е бил лаконичен, че дори да му се даде вяра, то за военните имало амнистия. Съдът намира тези изводи и констатации за недостатъчни мотиви, които формират наличието на съществено процесуално нарушение. Изявленията на лицето, дори и неподкрепени с доказателства, подлежат на проверка. Конкретно е имало представени сертификати. Лицето не само е заявило, че баща му е бил началник на отдел „Сигурност“, но и е представил документи, които не са обсъдени. В тази връзка трябва да се

има предвид, че и съгласно Решение на СЕС от 04 Октомври 2024 г. по преюдициално запитване C-134/23, където в § 41 -способите за събиране на доказателства за установяване на горните обстоятелства трябва да предвиждат проверка във всеки отделен случай на сигурността в страната за съответния кандидат т.е. трябва да има индивидуална преценка.

Следователно не са обсъдени конкретните страхове на лицето, свързани с длъжността на бащата. Така заявената амнистия за военни и бивши членове на правителството видно от справката от 30.09.2025г. на л.102 не е безусловна. Не е установено дали спрямо кандидата няма да има преследване като член на семейството на баща му, които е заемал конкретната длъжност във връзка със сигурността. В справката няма данни за отношението към военните, но е видно, че към бивши правителствени лица има репресии. Така по данни на New York Times са документира 490 случая, при които бивши правителствени служители и членове на ANDSF са били убити, или изчезнали през първия семестър на талибанското управление. UNAMA докладва за 160 извънсъдебни убийства, 178 произволни ареста, 23 задържания без комуникация и 56 случая на изтезания и малтретиране на бивши- ANDSF и правителствени служители в периода 15 август 2021г. -15 юни 2022г.. Също така бившите съдии, прокурори и адвокати на защитата остават предимно изключени от де факто съдебната система.

Следователно, видно от справката има тенденция към промяна, но това не води до извода, че лицето, ако се върне в страната си по произход няма да бъде преследвано. Подчерта се, че личния фактор във връзка със семейството на кандидата изобщо не е бил анализиран, както и представените в тази връзка конкретни доказателства. Направени са общи изводи във вреда на лицето от това, че не е първоначално потърсило закрила и се е отклонило от производството. Това поведение – само по себе си може да е индикатор за фиктивна бежанска история, но има и изнесени конкретни данни, които подлежат на установяване, за да може да се изключи възможността от преследване.

Следователно –жалбата е основателна в частта за отказаното право за предоставяне на бежански статут, тъй като не е изследвано преследване на посоченото основание, поради което в тази част трябва да се отмени акта и да се върне преписката за ново разглеждане на молбата.

Касателно отказа да се предостави хуманитарен статут –макар изводите на ответника, че в страната няма въоръжен конфликт и безогледно насилие – да се споделят от състава, то допуснато процесуално нарушение рефлектира и в тази част на акта. Не е преценено във връзка с изложените опасения от преследване -дали като се върне лицето няма да бъде подложено на застрашеност поради някое от основанията за закрила по ЗУБ. Не е съобразено дали няма да се наруши принципа "non refoulment" (забрана за връщане), установен в член 33, параграф 1 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3).

Следователно жалбата в цялост е основателна, поради допуснатото съществено процесуално нарушение, поради което следва да се уважи като преписката се върне на ответника за цялостно и индивидуално разглеждане на бежанската история с конкретна преценка на представените доказателства.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Е. Н. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А.

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №4518 от 14.08.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл.9 чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за закрила.

Връща преписката на ответника за ново произнасяне съобразно указанията.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС
чрез АССГ. Преписи на страните.
Съдия: